

ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ

Σὰ νὰ μὴν ἦρθαμε ποτὲ σ' αὐτὴ τὴ γῆ,
 Σὰ νὰ μένουμε ἀκόμη στὴν ἀνυπαρξία.
 Σκοτάδι γύρω δίχως μιὰ μαρμαρυγή.
 Ἄνθρωποι στῶν ἄλλων μόνο τὴ φαντασία.

Ἄπὸ χαρτὶ πλασμένα κι ἀπὸ δισταγμὸ
 Ἄνδρείκελα, στῆς Μοίρας τὰ δυὸ τυφλὰ χέρια,
 Χορεύουμε, δεχόμαστε τὸν ἐμπαιγμὸ
 Ἄτονα κοιτῶντας, παθητικά, τὰστέρια.

Μακρυνὴ χώρα εἶναι γιὰ μᾶς κάθε χαρά,
 Ἡ ἐλπίδα κ' ἡ νεότης μιὰ ἔννοια ἀφηρημένη.
 Ἄλλος δὲν ξέρει ὅτι βρισκόμαστε παρὰ
 Ὅποιος πατάει ἀπάνω μας καθὼς διαβαίνει.

Πέρασαν τόσα χρόνια, πέρασε ὁ καιρὸς.
 ὦ, κι ἂν δὲν ἦταν ἡ βαθιὰ λύπη στὸ σῶμα,
 ὦ, κι ἂν δὲν ἦταν στὴν ψυχὴ ὁ πραγματικὸς
 Πόνος μας, γιὰ νὰ λείη ὅτι ὑπάρχουμε ἀκόμα!

Τ Α Φ Ο Ι

« Ἐλένη Σ. Λάμαρη, 1878-1912. Ποιήτρια καὶ μουσικός. Ἐπέθανε μὲ τοὺς φρικτότερους πόνους στὸ σῶμα καὶ μὲ τὴ μεγαλειότερη γαλήνη στὴν ψυχὴ ».
 (Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν).

Πόση ἡσυχία δωπέρα βασιλεύει!
 Οἱ τάφοι λὲς κι αὐτοὶ χαμογελοῦνε
 Ἐνῶ μὲ κεφαλαῖα σιγὰ μιλοῦνε
 Οἱ νεκροὶ γράμματα, θαθιὰ στὰ ἐρέβη.

Ἄπὸ κεῖ, στὴν καρδιά μας ποὺ εἰρηνεύει,
 Μὲ ἀπλὰ θέλουνε λόγια ν' ἀνεβοῦνε.
 Μὰ τὸ παράπονο ἢ ὅ,τι κι ἂν ποῦνε
 — Τόσο ἔφυγαν μακρὰ — δὲ χρησιμεύει.

Εἶναι ὅλος, νά, διασταυρωμένα δύο
 Ξύλα ὁ Μαρτζώκης. Νὰ ὁ Βασιλειάδης,
 Ἕνα μεγάλο πέτρινο εἰβλίο.

Καὶ μιὰ πλάκα στὴ γλῶη μισοκρυμμένη
 — Ἔτσι τώρα τὴ συμβολίζει ὁ Ἄδης —
 Νὰ ἡ Λάμαρη, ποιήτρια ξεχασμένη.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΠΟ "ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ"

ΜΕΣ' στὴν ψυχὴ μου μιὰ σιωπὴ στοχαστικὴ ἔχω κλείσει.

Κάποιων γαλήνιων δειλινῶν τὴ μουσικὴ σιγὴ,
 Στὰ πάγκα μέσα, ποὺ οἱ λευκὲς ἀκακίες εὐωδιάζουν.

Τὴν ἡρεμία τῶν ἐραδινῶν, θαμπῶν ἀκρογυαλιῶν,
 Ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ σκεφτικὸ ἡσυχάζουν σεληνόφως.

Τὴ θλιθερὴ ἐγκαρτέρηση τῶν ἄρρωστων νερῶν
 Καὶ τὴ γαλήνη τῶν παλιῶν, σπασμένων ἀγαλμάτων.

Κι ἀκόμα τὴν ἀπάθεια τὴ θεία τῶν στωϊκῶν
 Καὶ τὴν ὑγρὴ τῶν οὐρανῶν τῶν βόρειων τόπων θλίψη.

Μέσ' στὴν ψυχὴ μου μιὰ σιωπὴ στοχαστικὴ ἔχω κλείσει.

Ἡ ΠΑΧΝΗ ἀργοζυγιάζεται πίνου ἀπ' τὴ γκρίζα πόλη.

Στὰ σπίτια μέσα ἡ ἄρρωστη κι ὠχρὴ ἀγρυπνάει ἀνία,
 Στὰ καπηλειὰ κυλιέται δυνά μιὰ χορτασμένη πλήξη
 Καὶ στοὺς ὑγροὺς καὶ σκοτεινοὺς περιπλεγμένους δρόμους
 Ἴδιος μ' ἓνα κρυμμένο ἐχθρὸ παραφυλάει ὁ φόβος.

Κ' ἐσύ, ὦ ψυχὴ μου, μοναχὴ κι ἀναποφάσιστη εἶσαι
 Καὶ ἀργὰ πλανιέσαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰ σταυροδρόμια μέσα,
 Γεμάτη πλήθιους δισταγμούς, γεμάτη ἀνησυχίες,
 Χωρὶς νὰ ξαίρης πιδ σκοπὸ στὸ δρόμο σου νὰ βάλῃς.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ